

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

CARL OTTO LENZ

της 14ης Δεκεμβρίου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Η υπόθεση επί της οποίας λαμβάνω σήμερα θέση αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ενός επιχειρηματία κατά απόφασης με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε σε ένα κράτος μέλος να λάβει εμπορικά μέτρα διασφάλισης. Επί της υπόθεσης αυτής πρέπει να γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

A — Τα πραγματικά περιστατικά

2. Οι ανάγκες της γαλλικής αγοράς σε μπανάνες καλύπτονται — όπως αναφέρθηκε στο Δικαστήριο — κατά το μεγαλύτερο μέρος τους από την παραγωγή των υπερπόντιων διαμερισμάτων της Γουαδελούπης και της Μαρτινίκας, καθώς και από την παραγωγή των τριών κρατών ΑΚΕ (Καμερούν, Ακτή του Ελεφαντοστού και Μαδαγασκάρη) που είναι παραδοσιακοί προμηθευτές της Γαλλίας. Ενόψει αυτής της κατάστασης, η Γαλλία εφαρμόζει ποσοτικούς περιορισμούς στις μπανάνες καταγωγής των χωρών της λεγομένης ζώνης του δολαρίου σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 288/82 του Συμβουλίου περί του κοινού καθεστώτος εισαγωγών¹.

3. Λόγω της εξέλιξης της παραγωγής — συνεπεία των αυξανόμενων επενδύσεων — κατά τα

έτη 1984 μέχρι 1986 στα υπερπόντια διαμερίσματα και ενόψει της διαγραφόμενης κατάστασης για το 1987 (οι προβλεπόμενες εισαγωγές από τα υπερπόντια εδάφη και τις προαναφερθείσες χώρες ΑΚΕ υπερέβαιναν κατά πολύ τις ανάγκες της γαλλικής αγοράς), η γαλλική κυβέρνηση φοβόταν ότι η εισαγωγή στη Γαλλία μπανανών που τελούσαν σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη (στα οποία ισχύει διαφορετικό καθεστώς εμπορικών συναλλαγών) θα δημιουργούσε δυσχέρειες για την εγχώρια παραγωγή και θα διατάραζε τη γαλλική αγορά. Έτσι, βασιζόμενη στη σημασία που έχει η μπανανοπαραγωγή για τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα, στο άρθρο 227 της Συνθήκης ΕΟΚ και στο πρωτόκολλο αριθ. 4 επί της τρίτης συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ της 8ης Δεκεμβρίου 1984², ζήτησε στις 30 Απριλίου 1987, σύμφωνα με το άρθρο 3 της απόφασης 80/47/ΕΟΚ της Επιτροπής της 20ής Δεκεμβρίου 1979³, να της επιτραπεί να λάβει μέτρα προστασίας δυνάμει του άρθρου 115 της Συνθήκης ΕΟΚ, και συγκεκριμένα: να της επιτραπεί να αποκλείσει από την κοινοτική μεταχείριση τις μπανάνες καταγωγής τρίτων χωρών (εξαιρουμένων των προϊόντων καταγωγής Καμερούν, Ακτής του Ελεφαντοστού και Μαδαγασκάρης), που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη.

4. Η εξουσιοδότηση αυτή της χορηγήθηκε με απόφαση της 8ης Μαΐου 1987⁴ παρά το ότι η Επιτροπή, αποκλίνοντας ως προς το σημείο αυτό από την αίτηση της γαλλικής κυβέρνησης και θεωρώντας ότι η γαλλική αγορά δεν διατρέχει κίνδυνο από τα προϊόντα καταγωγής των άλλων χωρών ΑΚΕ, λαμβανομένων υπόψη των περιορισμένων δυνατοτήτων εξαγωγής

2 — ΕΕ L 86 της 31.3.1986, σ. 160.

3 — ΑΒΙ. L 16 της 22.1.1980, σ. 14.

4 — ΕΕ C 127 της 13.5.1987, σ. 4.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — ΕΕ L 35 της 9.2.1982, σ. 1.

των κρατών αυτών, την περιόρισε στις μπανάνες καταγωγής χωρών της ζώνης δολαρίου και σε ένα έτος (μέχρι τις 30 Απριλίου 1988), με την επιφύλαξη τροποποίησης σε περίπτωση που οι εισαγωγές προελεύσεως χωρών της ζώνης δολαρίου υπερβούν τους 15 000 τόνους.

5. Η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση — εισαγωγέας μπανανών, η οποία προσπάθησε επανειλημμένα κατά το παρελθόν να πραγματοποιήσει εισαγωγές στη Γαλλία και, κυρίως, να εισαγάγει μπανάνες που είχαν διατεθεί στο εμπόριο στη βελγική αγορά — θεωρεί ότι η απόφαση αυτή είναι παράνομη και για το λόγο αυτό άσκησε προσφυγή ακυρώσεώς της.

6. Η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία, παρεμβαίνουσα υπέρ της πρώτης, θεωρούν ότι αυτή η αντιμετώπιση των πραγμάτων είναι εσφαλμένη. Υποστηρίζουν ότι η επίμαχη απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου από επιχείρηση όπως η προσφεύγουσα.

7. Η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησαν να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη. Για το λόγο αυτό η συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου αφορούσε μόνο το σημείο αυτό. Επομένως, πρέπει να λάβω θέση ως προς το αν η προσφυγή της επιχείρησης Lefebvre είναι ή όχι παραδεκτή.

9. Προς τούτο δεν χρειάζεται να εξεταστεί διά μακρών αν η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Θα παρατηρήσω μόνο ότι, χωρίς καμιά αμφιβολία, η απόφαση παρέχει στη γαλλική κυβέρνηση διακριτική εξουσία για το μέλλον, η οποία της επιτρέπει, χωρίς όμως να την υποχρεώνει καθόλου, να διατηρεί ορισμένες μπανάνες εκτός γαλλικής αγοράς (προφανώς έγιναν πράγματι — όπως αναφέρθηκε στο Δικαστήριο — λόγω της εξέλιξης της αγοράς, αλληπάλληλες εισαγωγές από τις χώρες της ζώνης δολαρίου, που οδήγησαν την Επιτροπή να λάβει, το φθινόπωρο 1987, νέα απόφαση, που επέφερε αισθητή χαλάρωση).

10. Δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας ότι η εξουσιοδότηση απλώς επικύρωσε το προϋπάρχον καθεστώς. Όποια κι αν ήταν η προγενέστερη κατάσταση, η προσβαλλόμενη απόφαση της καθής επιφέρει έννομες συνέπειες μόνο για το μέλλον, δηλαδή για την περίοδο μετά τις 8 Μαΐου 1987, το αργότερο μέχρι τις 30 Απριλίου 1988 (άρθρο 3 της αποφάσεως), εκτός αν τροποποιηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή (άρθρο 2 της αποφάσεως). Το γράμμα, εξάλλου, της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το ότι η καθής δεν είχε καμία πρόθεση να θεσπίσει μέτρα, αλλά ήθελε να εξουσιοδοτήσει προς τούτο την παρεμβαίνουσα. Αυτό προκύπτει από τον τίτλο, τις αιτιολογικές σκέψεις και το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το γαλλικό σύστημα, τέλος, είχε άλλη έκταση ισχύος από την απόφαση, η οποία συνοδεύεται από τις προαναφερθείσες επιφυλάξεις.

B — Η άποψή μου επί της υποθέσεως

8. Επιτρέψτε μου να πω αμέσως ότι στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση.

11. Για το λόγο αυτό είναι αναμφισβήτητο ότι η προσφεύγουσα κακώς στηρίζει την άποψή της στην απόφαση επί των υποθέσεων 106 και

107/63⁵, η οποία αφορά στην πραγματικότητα απόφαση της Επιτροπής σχετικά με ήδη ληφθέν από κράτος μέλος μέτρο διασφάλισης, το οποίο και επικυρώνει αναδρομικά.

12. Εν πάση περιπτώσει δεν υπάρχει καμία απολύτως αμφιβολία ότι η προσφεύγουσα δεν έχει *ατομικό* συμφέρον κατά την έννοια της πάγια νομολογίας του Δικαστηρίου. Αρκεί σχετικά να ληφθεί υπόψη ότι η απόφαση επέτρεψε επί ένα έτος να μη γίνονται δεκτές στα σύνορα με τα άλλα κράτη μέλη εισαγωγές μπανανών καταγωγής των χωρών της λεγόμενης ζώνης δολαρίου, που είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλο κράτος μέλος. Ως εκ τούτου ήταν γενικής ισχύος και αφορούσε κάθε πρόσωπο που επιθυμούσε να πραγματοποιήσει τέτοιες εισαγωγές, δηλαδή, πλην της προσφεύγουσας, και άλλους γάλλους εμπόρους ωριμάνσεως μπανανών (περίπου 130 εισαγωγείς στη Γαλλία συναλλάσσονται με τις χώρες της ζώνης δολαρίου) καθώς και εμπόρους εγκατεστημένους στα άλλα κράτη μέλη, δηλαδή μία ολόκληρη αφηρημένη κατηγορία επιχειρηματιών. Έτσι, μπορεί να ισχύσει χωρίς επιφύλαξη για την προσβαλλόμενη απόφαση η διαπίστωση που έγινε στην απόφαση επί της υποθέσεως 231/82⁶, επίσης σχετικά με απόφαση ληφθείσα βάσει του άρθρου 115 της Συνθήκης ΕΟΚ που αφορούσε *μέλλουσες* εισαγωγές και την απαγόρευσή τους, ότι δηλαδή η απόφαση αφορά την προσφεύγουσα ακριβώς όπως και κάθε άλλο επιχειρηματία.

13. Αντιθέτως, οι περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα, δηλαδή οι άδειες που ζητή-

θηκαν προηγουμένως, οι προηγούμενες απόπειρες εισαγωγής, καθώς και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα άσκησε διάφορες προσφυγές ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων και πληροφόρησε επίσης σχετικά την Επιτροπή με σχετική καταγγελία, περιστάσεις που θα έπρεπε να καθιστούν σαφή την εξατομίκευση, προφανώς δεν έχουν τέτοιο αποτέλεσμα.

14. Όπως διευκρινίστηκε σε απάντηση στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα αναφέρεται εν προκειμένω, αφενός, στις άδειες που ζήτησε κατά τα έτη 1978 έως 1980 και για τελευταία φορά τον Οκτώβριο 1986 και, αφετέρου, στις αποπομπές φορτηγών στα σύνορα που πραγματοποιήθηκαν το φθινόπωρο του 1986 και το Μάρτιο του 1987.

15. Πρέπει να σημειωθεί σχετικά με τις εν λόγω αιτήσεις για άδεια ότι δεν εκκρεμούσαν πλέον κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά είχαν ήδη ρυθμιστεί σύμφωνα με το γαλλικό δίκαιο. Αυτό συνάγεται από απόφαση του Tribunal της Λίλλης της 19ης Ιουνίου 1985, κατά την οποία η αίτηση άδειας πρέπει να θεωρείται σιωπηρώς απορριφθείσα μετά από τέσσερις μήνες. Εξ αυτού του γεγονότος δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αποφάσεως στην υπόθεση 62/70⁷ (στην οποία ήταν κρίσιμο το ζήτημα αν μία απόφαση περί εξουσιοδοτήσεως έπρεπε να εφαρμοστεί σε ήδη εκκρεμούσες αιτήσεις για άδειες) και θα ήταν επίσης εσφαλμένο να στηριχτεί κανείς στην απόφαση στην υπόθεση 100/74⁸, στην οποία το Δικαστήριο δέχτηκε την ύπαρξη ατομικού συμφέροντος, επειδή επρόκειτο για μέτρα θίγοντα ορισμένους επιχειρηματίες σε συνάρτηση με ατομική συμπεριφορά κατά τη διάρκεια ορισμένης χρονικής περιόδου.

5 — Απόφαση της 1ης Ιουλίου 1965 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 106 και 107/63, Alfred Töpfer KG και Getreide-Import-Gesellschaft mbH κατά Επιτροπής, Slg. 1965, σ. 547.

6 — Απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983 στην υπόθεση 231/82, Srijker Kwasten BV κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2559.

7 — Απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1971 στην υπόθεση 62/70, Werner A. Bock κατά Επιτροπής, Slg. 1971, σ. 897.

8 — Απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1975 στην υπόθεση 100/74, Entreprise CAM SA κατά Επιτροπής, Slg. 1975, σ. 1393.

16. Όσον αφορά, εξάλλου, τα πραγματικά εμπόδια που τέθηκαν στα γαλλικά σύνορα, στις εισαγωγές κατά τις αναφερθείσες ημερομηνίες, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει αναδρομικό αποτέλεσμα είναι από μόνο του καθοριστικό. Τα αναφερθέντα γεγονότα, που συνέβησαν αρκετό διάστημα πριν από την έναρξη ισχύος της απόφασεως, δεν μπορούν να έχουν καμία επίδραση στην εκτίμηση της απόφασεως υπό το πρίσμα του παραδεκτού της προσφυγής.

Γ — Προτάσεις

17. Έτσι το μόνο που μπορεί να διαπιστωθεί είναι ότι η προσφυγή — όπως υποστηρίζει η Επιτροπή — πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Σύμφωνα με τα αιτήματα που υποβλήθηκαν σχετικά, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα εξαιρουμένων — επειδή η γαλλική κυβέρνηση δεν υπέβαλε σχετικό αίτημα — των εξόδων της παρεμβαίνουσας.